

LIBRIS

We know
books

CELE MAI
FRUMOASE
50 DE
POVEȘTI

GIRASOL

pagina

<i>Hans Christian Andersen</i>	5
<i>Mica Sirenă</i>	7
<i>Pantofiorii roșii</i>	17
<i>Moș Ene</i>	21
<i>Lebedele sălbatice</i>	25
<i>Păstorita și coșarul</i>	41
<i>Degetica</i>	55
<i>Hainele împăratului</i>	65
<i>Clopotul</i>	75
<i>Soldătețul de plumb</i>	85
<i>Privighetoarea</i>	97
<i>Prințesa și bobul de mazăre</i>	103
<i>Cel mai frumos trandafir din lume</i>	109
<i>Țicolasin și Țicolason</i>	115
<i>Cămașa</i>	121
<i>Păsărea Phoenix</i>	127
<i>Îngerul</i>	131
<i>Bradul</i>	135
<i>Cinci boabe într-o păstaie</i>	143
<i>Povestea inului</i>	151

<i>Frații Grimm</i>	159
<i>Scufița Roșie</i>	161
<i>Muzicanții din Bremen</i>	171
<i>Un Ochi, Doi Ochi, Trei Ochi</i>	177
<i>Cele trei torcătoare</i>	187
<i>Cei șapte corbi</i>	195
<i>Frumoasa din pădurea adormită</i>	203
<i>Albă-ca-Zăpada</i>	211
<i>Spiridușii cizmari</i>	223
<i>Napul</i>	229
<i>Fântâna fermecată</i>	239
<i>Croitorașul cel viteaz</i>	247
<i>Elisa cea Deșteaptă</i>	259
<i>Păzitoarea de găște</i>	267
<i>Hänsel și Gretel</i>	283
<i>Fata morarului</i>	299
<i>Johann cel Fără de Frică</i>	307
<i>Doamna și leul</i>	315
<i>Gâsca de aur</i>	325

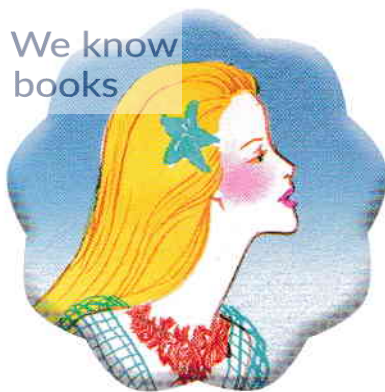
Charles Perrault	335
<i>Flautistul din Hamelin</i>	337
<i>Barbă Albastră</i>	345
<i>Ploaia de stele</i>	351
<i>Federico și Catalina</i>	355
<i>Cele trei dorințe</i>	365
<i>Motanul încălțat</i>	371
<i>Muzicantul talentat</i>	383
<i>Șoricelul alb</i>	391
<i>Riquete cel cu Moț</i>	397
<i>Regele Midas</i>	407
<i>Cenușăreasa</i>	413
<i>Diamante și reptile</i>	423
<i>Falada, calul fermecat</i>	427
<i>Sălățica</i>	437
<i>Doctorul Știe-Tot</i>	447
<i>Regina albinelor</i>	455
<i>Cei patru frați ingenioși</i>	465
<i>Șase prieteni în jurul lumii</i>	475
<i>Degețel</i>	487
<i>Piele de Măgar</i>	497
<i>Griselida</i>	505

LBRIS

Hans Christian Andersen
We know
books

Mica Sirenă

*A*cum mulți ani, sirenele locuiau pe fundul mării, în palate de marmură și de coral. Una dintre sirene era mai frumoasă decât toate celelalte.

Era cea mai tânără dintre cele șase prințese-sirene care trăiau în acel palat încântător de pe fundul apelor. Avea tenul ca petala de trandafir și ochii albaștri ca apa mării. Dar mica sirenă era foarte nefericită.

– Mamă, o întrebă într-o bună zi sirena pe mama ei, când putem ieși la suprafață ca să admirăm lucrurile atât de frumoase care există pe pământ?

– Când veți împlini cincisprezece ani, îi răspunse mama. Atunci veți putea sta pe stânci la lumina lunii și admira corăbiile care cutreieră oceanele.

Dar cea mică, neputându-și stăpâni nerăbdarea, înotă către suprafață fără să fie văzută. Marea era destul de agitată și sirena, înspăimântată, văzu cum o corabie se izbește de recifuri. Deodată, auzi vocea unui tânăr care striga după ajutor.

Mica sirenă înotă către el și îi prinse capul înainte de a se scufunda.

„A leșinat“, își spuse ea. „O să încerc să îl țin la suprafață și să îl duc pe plajă.“

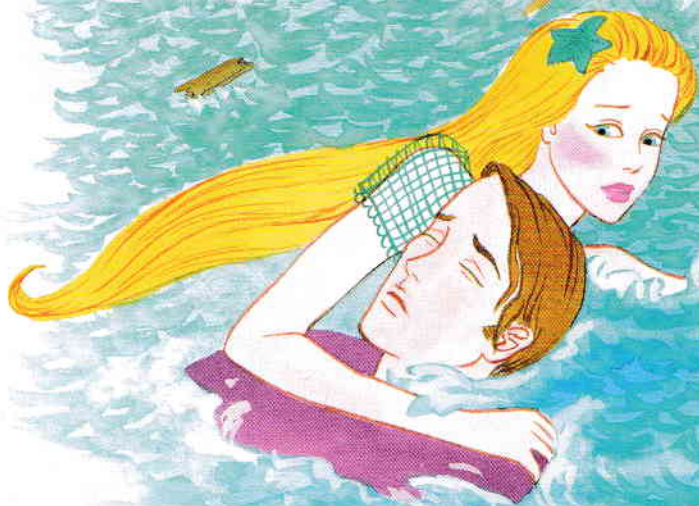
La răsăritul soarelui, oamenii din oraș l-au găsit pe tânăr

pe plajă. Sirena, ascunsă după niște stânci, privea cum se bucura mulțimea.

– Prințul nostru s-a salvat! strigau ei.

Mica sirenă a văzut că prințul le zâmbea celor care îl aclamau și că, foarte mulțumit, a plecat împreună cu ei spre palat. Ea, tristă pentru că protejatul său nu îi mulțumise, s-a întors pe fundul mării și de atunci nu a mai putut zâmbi.

– Ce ai văzut la suprafață? o întrebau curioase surorile ei.

Dar ea nu le răspundea. Fusese mereu tăcută și gânditoare, dar acum era și mai mult. Încercă să-și abată gândurile ocupându-se de florile foarte frumoase din grădina ei submarină, dar se întristă din nou când își aminti de florile minunate de pe pământ, de culoarea cerului și de mângâierea brizei.

De multe ori a mai ieșit la suprafață, în nopțile cu lună, dar niciodată nu l-a mai văzut pe prinț.

Într-o zi, nemaiputând suporta tristețea, le povesti surorilor ei ce se întâmplase.

– Dacă aş putea merge pe pământ, le spuse, m-aş duce să îl caut pe prinţ şi nu aş mai pleca de lângă el.

– Poate că ți-ai putea împlini dorinţa, spuse o caracatiţă care stătuse ascunsă, dacă i-ai face o vizită vrăjitoarei care trăieşte în peştera din stâncă.

Mica sirenă se duse la acea peşteră şi se întâlni cu vrăjitoarea. Aceasta o întrebă cu o voce răguşită:

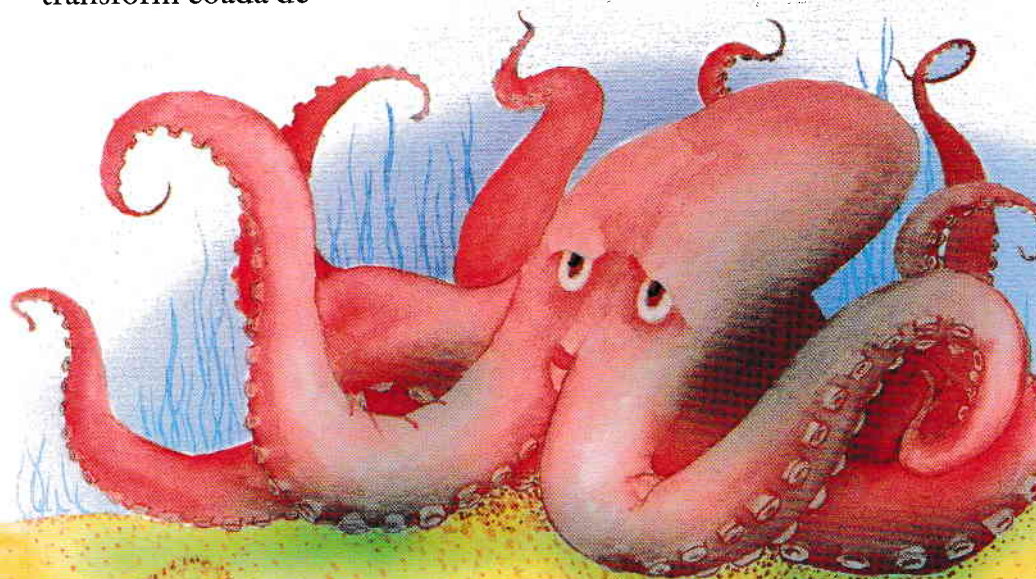
– Ce vrei de la mine?

– Aş vrea să am două picioare, ca prinţesele de pe pământ.

– Te-ai îndrăgostit de prinţ, nu-i așa?

– Da, răspuse mica sirenă cu o voce tremurândă.

– Am să te ajut, îi promise vrăjitoarea. Am să îți transform coada de

pește într-o pereche de
picioare zdravene, dar și tu va
trebui să îmi dai ceva în schimb.

– Îți dau tot ce vrei, spuse
mica sireună, tot aurul din mare,
șiraguri de perle și coraal...

– Bah! o întrerupse vrăjitoarea. Nu
mă interesează toate acestea. Ce vreau eu este
vocea ta.

– Dar dacă îmi iei vocea, răspunse mica
sireună, cum am să pot vorbi cu prințul?

– Va vedea în ochii tăi ce simți, fără să fie
nevoie de cuvinte.

– De acord, se resemnă sireuna. Îți voi da
vocea mea în schimbul celor două picioare care
îmi vor permite să merg până la prinț.

– Ia poțiunea asta, spuse vrăjitoarea, acum
cu vocea dulce pe care i-o dăduse sireuna, și ai
să vezi că ți se vor împlini
dorințele.

Sirena-prințesă bău
poțiunea de la vrăjitoare și
coada sa de pește dispăru,

pentru a-i apărea două picioare zvelte. Plecă imediat și, după ce merse prin păduri și munți, ajunse în oraș. Văzu că în palatul prințului era mare sărbătoare.

– Nu te vor lăsa să intri, fetițo, îi spuse un iepure curios care era la poartă.

„De ce nu?” își spuse sirena. „Rochia mea este la fel de frumoasă ca ale doamnelor care dansează în salon.“

Așa cum presupusese, soldații de gardă, când au văzut-o atât de elegantă și de frumoasă, s-au dat la o parte din calea ei.

